

Balgfreds (Tscherning), at skulle sælge Skinnerne og Materialerne til Banen og saa benytte det hele Anlæg som en almindelig Landevei. Men det turde dog lettelig blive en meget kostbar Maade at anlægge en Landevei paa. Jeg indrømmer, at denne Side af Sagen ikke har været gjort til Gjenstand for en nærmere Calculé; det er en Opfattelse, som man ikke har fundet Anledning til at undersøge, og jeg seer mig derfor ikke istand til at fravige den Anskuelse, som jeg efter de mig foreliggende Acter har maattet danne mig om Sagen. Det er en Selvfølge, at, hvis der fremkommer andre Oplysninger, saa vil ogsaa Opfattelsen kunne forandres, men jeg tilstaaer, at jeg ikke anseer det let muligt, at saadanne Oplysninger skulde kunne fremkomme. Jeg troer, at det vil vare længe, inden man kan skaffe Beviser for, at det er gjørligt og muligt at faae den store sydske Gedestrafning opdyrket og frugtbargjort ved at lægge en Jernbane igjennem den. Andre kunne have en ganske anden Overbeviisning, men, saalænge man ikke kan paaberaabe sig ganske bestemte Erfaringer i saa Henseende, maa man ikke synes, at det er saa forunderligt, om den, der nærmest har at bære Ansvar for, at Statskassen ikke kommer til at staae i ganske overordentlig ugunstige Forhold, krymper sig ved at gaae ind paa den Art Foretagender.

Bregendahl: Ja, jeg kan ikke Andet end meget beklage at have hørt den ærede Finansministers Udtalelser, thi, naar jeg skulde holde mig til dem og navnlig til den første Deel deraf, saa maa jeg ansee det for aldeles forgiæves at stemme for disse 6000 Rd., da jeg saa ikke troer, at det vilde lede til noget som helst gunstigt Resultat. Forsaavidt den ærede Finansminister fremhævede den Betragtning, at den Forpligtelse, Statskassen maatte overtage for dette Anlægs Skyld, skulde være for det egentlige Kongeriges egen Regning, saa er det jo givet, at saaledes, som Jernbanesagen engang er kommen til at staae, følger det af sig selv, men, naar den ærede Finansminister begyndte med at udtale, at efter hans fuldkomne Overbeviisning en Bane i en anden Retning end den, der fra

hans Side er bleven antydet, ikke vil kunne approberes af ham, eller rettere sagt, at han ikke kan samtykke i, at Staten overtager nogen som helst Forpligtelse med Hensyn til en anden Bane, og, naar han endte med at sige, at han tvivlede om, at han kunde komme til nogen anden Overbeviisning, saa maa jeg, som sagt, troe, at Sagen dermed er standset og tilende. Men dette kan ikke andet end i høi Grad forundre, og jeg ledes til ikke at lægge den Vægt paa den ærede Finansministers Udtalelse, som jeg ellers vilde skænke den, derved, at han udtalte en saa bestemt Overbeviisning; han siger jo, at det er ifølge de Oplysninger, der foreligge, men deri synes mig at være noget Hypothetisk og ligesom en Erkjendelse af, at han kan komme til en anden Overbeviisning. Nu siger han vel ogsaa, at han tvivler om, at der kan forelægges ham saadanne Oplysninger, at han kan komme til en anden Overbeviisning, men han har ogsaa tillige selv sagt, at han ikke selv har noget personligt Kjendskab til Forholdene, og han har ikke modsagt, at der ikke foreligger ham Oplysninger af nogen sær vigtig Betydning, udenfor de Oplysninger, som havde ved Jernbanelovens Behandling i Maret 1853, og jeg slutter deraf, at den ærede Finansminister ikke vil vedblive at benægte, at han kan faae en anden Overbeviisning, thi, naar man erkjender, at man ikke selv har tilstrækkelig Indsigt i Forholdene, saa kunne de Oplysninger og Erklæringer, der forelaae i 1853, ikke besjæe Nogen til derpaa at støtte en fast og uroffelig Overbeviisning om Sagen. Jeg skulde derhos ogsaa troe, at den høitærede Finansminister vil erkjende, at det, med al Agtelse for de Autoriteter og de officielle Sagkyndige, hvorfra han henter sine Oplysninger, ogsaa er en officiel Oplysning, han faaer igjennem Rigsdagens Udtalelser. Jeg skulde derfor troe, at den ærede Finansminister ikke aldeles vil tilside sætte de Oplysninger, der gives gjennem Rigsdagen, og at han ikke vil betage Rigsdagens Udtalelser al Betydning eller Vægt. Jeg troer saaledes, at den ærede Finansminister, om han end ikke vil indrømme det en høi Grad af Sandsynlighed, dog ikke vil erklære det for usandsynligt, at han kan komme til en anden Overbeviisning, naar Sagen er bleven mere